

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, (hierna: de rechtbank) van 18 december 2009 in zaken nrs.
08/32894 en 08/32895 in de gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 april 2008 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 15 augustus 2008 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.I.M. Peute, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

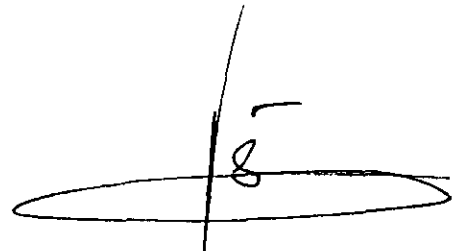
w.g. Peute
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 april 2010

391.

Verzonden: 21 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a loop on the right side.

mr. H.H.C. Visser

2

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 08 / 32894 (beroep)
AWB 08 / 32895 (voorlopige voorziening)

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter

in het geding tussen:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit, eiser en verzoeker, (eiser),
gemachtigde: mr. J.A. Younge, advocaat te Amsterdam

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.J. Hakvoort, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 april 2008 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 5 juni 2007 tot verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000, alsmede een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure" afgewezen. Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 15 augustus 2008 ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen 28 dagen moet verlaten.

Op 10 september 2008 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen. Volgens het besluit schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van 10 september 2008 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 september 2009. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig G.J.J. de Vries als tolk in de Dari taal.

De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Zaaknummer: AWB 08/32894 en AWB 08/32895 inzake

Pagina 2 van 7

2. Feiten

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

Op 27 augustus 1999 heeft eiser een asielaanvraag ingediend. Met ingang van 27 augustus 2002 is aan eiser een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure" verleend, met een geldigheidsduur tot 27 augustus 2007.

3. Overwegingen

Standpunten van partijen

1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunningen omdat het verblijfsrecht van eiser in de periode van vijf jaren die direct voorafgaan aan de aanvraag, te weten de periode van 5 juni 2002 tot 5 juni 2007, deels formeel beperkt is geweest. Voorts is de aanvraag afgewezen omdat niet voldaan wordt aan het middelenvereiste. Ook wordt niet voldaan aan de in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 ontleende voorwaarde. Eiser is bij onherroepelijk geworden vonnis veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren is bedreigd. Eiser heeft direct voorafgaand aan het moment waarop het misdrijf is aangevangen minder dan een jaar rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder a, van de Vw 2000 gehad en is veroordeeld tot vijftig dagen vervangende hechtenis. Om die reden is ook de aanvraag tot verlenging van de verblijfsvergunning afgewezen. Gesteld noch gebleken is vervolgens dat eiser behoort tot een van de in artikel 21a van de Vw 2000 of artikel 3.93, derde lid, van het Vb 2000 genoemde categorieën, zodat eiser evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd op nationale gronden.

2. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij in aanmerking dient te komen voor de verblijfsvergunningen en heeft daartoe de volgende beroepsgronden aangevoerd. Eiser heeft op 27 augustus 1999 een asielaanvraag ingediend. Hem is een vergunning verleend op grond van het zogenaamde drie-jarenbeleid, met ingang van 27 augustus 2002. Deze latere ingangsdatum heeft nadien vele nadelige gevolgen voor eiser gehad. Hij is destijds op het aanbod ingegaan omdat de lange duur van de asielprocedure tot psychisch leed bij hem had geleid. Eiser heeft psychische problemen en hij is suïcidaal. De in Nederland verbleven periode voor de ingangsdatum van de aan eiser verleende vergunning dient als "rechtmatig verblijf" te worden meegeteld. Ten tijde van het primaire besluit had eiser in ieder geval in de periode van vijf jaren daaraan voorafgaand rechtmatig verblijf. Hij voert aan dat verweerder ten onrechte is uitgegaan dat van een verblijf van minder dan een jaar voorafgaand aan het plegen van het misdrijf waarvoor hij is veroordeeld. Bij de belangenafweging heeft verweerder ten onrechte geen gewicht gehecht aan de omstandigheid dat eiser slechts eenmaal een strafbaar feit heeft gepleegd, noch aan de aard van het feit (eiser had geen melding gemaakt van een op zijn rekening staand geldbedrag). Eiser doet een beroep op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Hij is Afghaan en christen en maakt deel uit van een Christelijke geloofsgemeenschap in Nederland. Hij voert aan dat hij ten onrechte niet is gehoord.

Zaaknummer: AWB 08/32894 en AWB 08/32895 inzake

Pagina 3 van 7

3. Ingevolge artikel 20, eerste lid aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen of tot het wijzigen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

4. Ingevolge artikel 21, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover van belang - ter uitvoering van artikel 8, tweede lid, van de richtlijn 2003/109/EG (hierna: de Richtlijn) de aanvraag tot het verlenen of wijzigen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 slechts worden afgewezen, indien de vreemdeling:

a. niet gedurende vijf jaren ononderbroken en direct voorafgaande aan de aanvraag rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8;

b. in de periode, bedoeld onder a, verblijfsrecht van tijdelijke aard heeft gehad, dan wel een formeel beperkt verblijfsrecht of een verblijfsrecht als werknemer van een dienstverlener in het kader van grensoverschrijdende diensten of als verlener van grensoverschrijdende diensten heeft gehad;

c. (..)

d. al of niet tezamen met het gezinslid bij wie hij verblijft, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan;

e. bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd, dan wel hem terzake de maatregel, bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht, is opgelegd;

(..)

Ten aanzien van de afwijzingsgrond onder artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000

5. Met betrekking tot de afwijzingsgrond dat eiser in de periode voorafgaand aan de aanvraag een formeel beperkt verblijfsrecht heeft gehad, heeft verweerder ter zitting verklaard dat deze afwijzingsgrond niet wordt gehandhaafd.

Ten aanzien van de afwijzingsgrond onder artikel 21, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000

6. Ingevolge artikel 3.92, vijfde lid, van het Vb 2000 kan behoudens gevallen als bedoeld in artikel 3.87 de aanvraag slechts op grond van artikel 21, eerste lid, onder e, van de Vw 2000 worden afgewezen, indien de totale duur van de straffen of maatregelen ten minste gelijk is aan de normen, bedoeld in artikel 3.86 eerste dan wel tweede lid. Artikel 3.86, derde tot en met negende lid, is van overeenkomstige toepassing.

7. Ingevolge artikel 3.86, eerste lid, aanhef en onder c en d, van het Vb 2000, voor zover hier van belang, is het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel ten minste gelijk aan de in het tweede lid van dat artikel bedoelde norm.

8. Ingevolge artikel 3.86, tweede lid, van het Vb 2000, voor zover hier van belang, bedraagt de in het eerste lid, onder c en d, genoemde norm bij een verblijfsduur van minder dan een jaar, een maand.

9. Ingevolge artikel 3.86, vierde lid, van het Vb 2000 wordt voor de toepassing van het tweede lid onder verblijfsduur verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vreemdelingenwet direct voorafgaande aan

Zaaknummer: AWB 08/32894 en AWB 08/32895 inzake

Pagina 4 van 7

het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen.

10. Ingevolge artikel 3:86, vijfde lid, onder b, van het Vb 2000 wordt bij de berekening van de in het tweede lid van dat artikel bedoelde norm wordt betrokken: ingeval van een veroordeling tot een taakstraf: de duur van de vervangende hechtenis die de rechter heeft vastgesteld voor het geval de veroordeelde de taakstraf niet naar behoren verricht.

11. Ingevolge artikel 8, aanhef en onder a, van de Vw 2000 heeft een vreemdeling rechtmatig verblijf op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000. *Op grond van artikel 8, aanhef en onder f, heeft een vreemdeling rechtmatig verblijf in afwachting van de beslissing op een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning bedoeld in artikel 14 en 28 Vw 2000, terwijl bij of krachtens de Vw 2000 danwel op grond van een rechterlijke beslissing uitzetting van de aanvrager achterwege dient te blijven totdat op de aanvraag is beslist.*

12. Blijkens het uittreksel Justitiële documentatie van 17 mei 2008 is eiser bij onherroepelijk geworden vonnis van de politierechter te Almelo van 30 oktober 2006 veroordeeld wegens een misdrijf, te weten valsheid in geschrifte, meermalen gepleegd in de periode van 7 maart 2003 tot en met 1 januari 2006. Dit feit wordt bedreigd met een gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren bedreigd. Eiser is bij dit vonnis veroordeeld tot een taakstraf - 100 uren werkstraf -, subsidiair 50 dagen hechtenis.

13.1 Niet in geding is dat eiser op grond van artikel 14 Vw 2000 een verblijfsvergunning is verleend met ingang van 27 augustus 2002. *Evenmin in geding is dat eiser daaraan voorafgaand op 27 augustus 1999 een asielaanvraag heeft ingediend.*

13.2 De rechtbank stelt vast dat ingevolge artikel 3.86, vierde lid, Vb 2000, en anders dan door eiser is aangevoerd, bij de beoordeling van de in dat artikel gehanteerde norm een verblijfsduur geldt vanaf 27 augustus 2002. Eisers voorafgaand procedurele verblijf is immers, als vallend onder artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000, in dat verband niet van belang voor de beoordeling van de verblijfsduur.

13.3 De rechtbank stelt voorts vast dat uit het vonnis van de politierechter volgt dat de datum van de aanvang van het misdrijf is: 7 maart 2003. Derhalve heeft verweerder terecht op grond van artikel 3.86, tweede lid, van het Vb 2000 als norm gehanteerd: een maand. Nu eiser is veroordeeld voor een taakstraf, heeft verweerder terecht de duur van de vervangende hechtenis van 50 dagen betrokken bij de beoordeling betrokken en terecht geoordeeld dat de norm is overschreden. Daarbij is, anders dan eiser heeft aangevoerd, niet van belang de taakstraf al dan niet met goed gevolg is volbracht. Dat eiser in 2006 is veroordeeld, terwijl het feit is aangevangen in 2003, zoals door eiser is aangevoerd, maakt een en ander niet anders.

14.1 Ingevolge 3.92, zesde lid, van het Vb 2000 houdt verweerder mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat door de vreemdeling op de openbare orde is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de vreemdeling uitgaat en het bestaan van banden met Nederland.

14.2. Verweerder voert het beleid als neergelegd in paragraaf B1/7.1.5. van de Vc 2000 dat bij de besluitvorming tevens rekening dient te worden gehouden met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat door de vreemdeling op de openbare orde is gepleegd,

Zaaknummer: AWB 08/32894 en AWB 08/32895 inzake

Pagina 5 van 7

---

respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, de duur van het verblijf en het bestaan van banden met Nederland.

14.3 Verweerder heeft blijkens het bestreden besluit ten nadele van eiser meegewogen de ernst van het feit, een vermogensdelict, in samenhang met de omstandigheid dat eiser ten tijde van het plegen van het feit op dat moment geringe banden met Nederland had, het feit *meermalen is gepleegd en over een langere periode*. Hetgeen eiser heeft aangevoerd, namelijk dat hij deel uitmaakt van een christelijke geloofsgemeenschap in Nederland en dat hij al lang in Nederland woont, heeft verweerder in redelijkheid niet als zodanig zwaarwegend aangemerkt dat die omstandigheden in de belangenafweging dienen te prevaleren boven het algemeen belang van de openbare orde. De omstandigheid dat eiser niet heeft gerecidiveerd maakt, anders dan eiser heeft gesteld, de inbreuk op de openbare orde door het misdrijf waarvoor eiser is veroordeeld niet minder. Evenmin kan hetgeen eiser heeft aangevoerd omtrent zijn psychische gesteldheid dit anders maken, reeds omdat dit punt niet nader is onderbouwd.

15. De rechtbank concludeert op grond van het voorgaande dat verweerder artikel 21, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 op goede gronden heeft toegepast en daarbij op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan de glijdende schaal.

Ten aanzien van de afwijzingsgrond onder artikel 21, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000

16. Ingevolge artikel 3.92, vierde lid, van het Vb 2000 zijn voor de toepassing van artikel 21, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 de artikelen 3.73 tot en met 3.76 van het Vb 2000 van overeenkomstige toepassing.

17. Niet (meer) is in geschil dat eiser niet beschikt over de vereiste middelen van bestaan. De stelling van eiser in dit verband dat het voor hem niet mogelijk is om aan het middelenvereiste te voldoen nu hij geen verblijfsdocument heeft, doet daaraan niet af.

18. De rechtbank concludeert dan ook dat nu vaststaat dat niet is aangetoond dat aan het middelenvereiste wordt voldaan, verweerder artikel 21, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 op goede gronden heeft toegepast.

Ten aanzien van de afwijzingsgrond onder artikel 21a, eerste lid, van de Vw 2000

19. In artikel 21a, eerste lid, van de Vw 2000 is neergelegd dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 niet wordt afgewezen op de grond, bedoeld in artikel 21, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 indien de vreemdeling, onder a, gedurende een tijdvak van tien aaneengesloten jaren rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8, onder a, of l, of, onder b en voor zover van belang, als minderjarige onder een beperking verband houdend met gezinshereniging rechtmatig verblijf heeft gehad en sindsdien zijn hoofdverblijf niet buiten Nederland heeft verplaatst.

20. Gesteld noch gebleken is dat eiser behoort tot een van de in artikel 21a van de Vw 2000 of artikel 3.93, derde lid, van het Vb 2000 genoemde categorieën, zodat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd op nationale gronden.

Zaaknummer: AWB 08/32894 en AWB 08/32895 inzake

Pagina 6 van 7

Ten aanzien van de afwijzing van de aanvraag tot verlenging

21. Ingevolge artikel 18, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, kan de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

22. Nu op grond van hetgeen onder 13 is overwogen verweerder terecht en op goede gronden tot het oordeel heeft kunnen komen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor de verlenging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure".

Ten aanzien van hetgeen overigens is aangevoerd

23. Eiser heeft gesteld dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De rechtbank is van oordeel dat deze grond en alle overige asielgerelateerde gronden getet op de waterscheiding tussen de asielprocedure en de reguliere procedure geen rol kunnen spelen in de onderhavige procedure. Het staat eiser vrij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 28 van de Vw 2000 in te dienen.

24. Met betrekking tot het beroep van eiser op schending van de hoorplicht is de rechtbank met verweerder van oordeel dat uit het bezwaarschrift reeds aanstonds bleek dat de bezwaren ongegrond waren, terwijl er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk was over die conclusie. Verweerder heeft derhalve met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb mogen afzien van het horen van eiser.

25. Op grond van het voorgaande verklaart de rechtbank het beroep ongegrond.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

26. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

27. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Zaaknummer: AWB 08/32894 en AWB 08/32895 inzake

Pagina 7 van 7

4. Beslissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 08/32894,

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 08/32895,

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.M. Verberne, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. S.S. Soylu, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 18 december 2009.

De griffier is niet in de gelegenheid te ondertekenen

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **18 DEC. 2009**

**Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam**

Conc.: SSS
Coll.: MP
D: C
VK

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Mr Joan A. Younge Advocate

■ WG Plein 250 1054 SE Amsterdam
tel. 020 6070168 fax. 020 6892616

■ Scheidingsbemiddelaar

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Per fax 070-3651380 en per post

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 JAN 2010	
ZAKNR.	201000454
AAN	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Amsterdam, 13 januari 2010

Betreft: / Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Ons kenmerk: 01000181 JY/jy
Uw kenmerk:

BETREFT : APPELSCHRIFT

Inzake :
Wonende :
Geboortedatum :
Land van herkomst : Afghaans
IND/Vnr. : 9908-27-8025/

Geeft te kennen,

appellant is bovengenoemde cliënt, te dezer zake woonplaats kiezende te
op het kantoor van Mr Joan A. Younge advocaat te Amsterdam die door appellant
bepaaldelijk gevolmachtigd is tot het instellen van het hoger beroep met het recht van substitutie.
[Een machtiging dienaangaande treft u bijgevoegd aan (produktie 1),]

dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen de in kopie bijgesloten uitspraak van de rechtbank
te 's Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam, (produktie 2), gedateerd 18 december 2009, en
verzonden op 18 december 2009 waarbij;

het beroep ongegrond is verklaard

Dit appelschrift berust op de navolgende grieven.

Grief I:

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld in R.o. 14.3 dat de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder, "blijkens het bestreden besluit ten nadele van eiser [heeft] meegewogen de ernst van
het feit, een vermogensdelict, in samenhang met de omstandigheid dat eiser ten tijde van het
plegen.. geringe banden met Nederland had, het feit meermalen is gepleegd en over een langere
periode."

De rechtbank heeft hiermee de grenzen van het rechtsgeschil overschreden aangezien verweerder niet heeft geoordeeld of meegewogen dat het delict "over een langere periode" zou zijn gepleegd.

Grief II.

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat verweerder op goede gronden artikel 21, eerste lid, aanhef en onder e. Vw heeft toegepast en daarbij op juiste wijze toepassing heeft gegeven aan de zgn. 'glijdende schaal'.

Toelichting:

Verweerder heeft tot taak enerzijds om beleid te maken, maar anderszijds ook om dat beleid buiten toepassing te laten indien blijkt dat dit in een individueel geval tot onbillijk resultaat leidt. De toepasselijkheid van de beginselen van behoorlijk bestuur, brengt dit met zich mee.

Bij de noodzakelijk afweging van belangen is het niet redelijk dat verweerder zich achter het zelf gemaakte beleid verschuilt om daarin de rechtvaardiging te zoeken om niet tot een zorgvuldige afweging van belangen te kunnen komen.

Daarvoor zijn de navolgende feiten en omstandigheden relevant:

Appellant is Afghaanse vluchteling die 3 jaar na zijn asielaanvraag een reguliere vergunning wegens tijdsverloop heeft geaccepteerd, omdat hij ernstig getraumatiseerd en psychotisch was en dreigde een eind aan zijn leven te maken als er geen zekerheid op redelijke termijn kon worden verkregen omtrent zijn verblijf in Nederland. Verweerder had tot dat moment niet beslist op het asielverzoek; zelfs niet in eerste instantie.

Nu appellant tot zegge en schijve 5 dagen vervangende hechtenis is veroordeeld, hetgeen niet ten uitvoer is gelegd omdat hij de opgelegde bijzondere voorwaarde (het uitvoeren van een taakstraf) naar behoren had uitgevoerd en hij bovendien de ten onrechte verkregen bijstandsuitkering heeft terugbetaald aan de uitkerende instantie, is de door verweerder verbonden consequentie aan het strafbaar feit dat appellant door onwetendheid en onvoldoende inzicht in de Nederlandse taal en regelgeving heeft gepleegd, niet in verhouding tot het met het beleid beoogde doel en derhalve disproportioneel en in strijd met de rechtszekerheid.

Grief III.

Ten onrechte heeft de Rechtbank niet naar behoren onderzocht of het door verweerder gehanteerde beleid dat immers niet in de wet maar in het Vreemdelingenbesluit (in artikel 3.86, vierde lid t.a.v. de verblijfsduur voor de toepassing van artikel 3.86 tweede lid Vb) is geregeld, in casu niet tot een onredelijk resultaat heeft geleid.

Dat wil zeggen dat de Rechtbank ten onrechte niet naar behoren heeft onderzocht hoe verweerder zich heeft gekweten van de vereiste taken in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In beginsel had verweerder immers de taak om in de bezwaarfase de betrokkene te horen teneinde te onderzoeken in welke zin de beoordeling in eerste instantie recht deed aan de feiten en omstandigheden van de zaak; dan wel tot een disproportioneel nadelig gevolg voor appellant zouden leiden.

De Rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat reeds uit het bezwaarschrift aanstonds bleek dat de bezwaren ongegrond waren en op die grond geoordeeld dat verweerder had mogen afzien van het horen op grond van artikel 7:3, aanhef onder b. Awb.

Verweerder had immers uit het departementale dossier kunnen afleiden dat appellant er in psychisch opzicht ernstig aan toe was, zodat niet afgezien had mogen worden van het horen van appellant in de bezwaarfase.

De Rechtbank is hieraan ten onrechte voorbij gegaan en heeft ten onrechte verweerder gevolgd. Hetgeen eveneens volgt uit de beoordeling dat appellant dit punt "niet nader onderbouwd" zou hebben.

Grief IV

Ten onrechte heeft de Rechtbank de zgn. 'waterscheiding' onverkort van toepassing gelaten en verweerder gevolgd in de redenering dat 'asielgerelateerde' argumenten door verweerder niet meegewogen hoefden te worden bij de noodzakelijke belangenafweging.

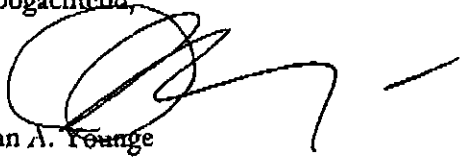
Toelichting:

Dat moge redelijk zijn indien een betrokkene een vergunning heeft gevraagd op reguliere gronden, op basis van artikel 14 Vw., maar indien de betrokkene een asielvergunning heeft aangevraagd en wegens tijdsverloop in het bezit wordt gesteld van een 'reguliere' vergunning, is het niet redelijk om de door verweerder zelf in dat verband doorbroken waterscheiding omgekeerd wel in stand te houden door aan appellant het recht te ontzeggen de eerdere voor zijn asielaanvraag aangegeven gronden aan te voeren in het kader van de procedure met betrekking tot de intrekking.

Ook dit is in strijd met de rechtszekerheid.

Redenen waarom appellant u verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen, met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Hoogachtend,

Joan A. Young

Bijlage: machtiging HB / uitspraak Rechtbank z.p. Amsterdam